

...údolní stěna s výraznou ruční spárou nad turistickou odbočkou k Velkému vodopádu slibovala pěkné lezení, pokud se pomine ta spousta práce s čištěním od mechu a napadaného roští.

„Ta by se měla jmenovat Chčijónek,“ prohlásila nějaká vnímavá duše s poukazem na tenké pramínky vody, které po skále stékaly. Láďa Šolc, který už se v té spáře viděl, prohlásil, že Chčijónek je název geniální a z toho už neslevil. Netrvalo dlouho a spolu s Jennym osadili spáru kruhem. S doděláním prvovýstupu počkali na Mundiho, aby ty své poslední prázdniny zahájil jak se patří.

Do tohoto okamžiku nebylo ten rok moje lezení nic moc. Byl jsem nerozlezený a se staženým zadkem jsem čekal, co z kluků vypadne a kde za to budu trpět.

Láďa s Jennym už plán na mé očekávané rozlezení měli. Seznámili mě s možností dokončit prvovýstup na Goethově náměstí, které jsem si do té doby spojoval jen se zmáčenými turisty pod Velkým vodopádem a bystou světoznámého básníka, kterým mě trápili už ve škole při hodinách němčiny. Od prvního piva jsem byl ubezpečován, že se v těch vedrech ani nikde jinde *sápat* nedá, a že si proto hodně přivstaneme, abychom se neupekli zaživa. Moje lezecká sezóna tak měla začínat nadstandardně prvovýstupem, navíc za rozbřesku. A jako by to nestačilo, tak nás ten večer hostinský ani trošku „nešetřil“.

Hodně, hodně brzo jsme už byli na místě. Navzdory tomu, že do rána měla skála horkem oschnout, se ještě víc opotila a byla kluzká. U nástupu do spár pod vyhlédnutou cestou už ležela slušná hromada mechu a klacků, a tak jsem si ji naivně dával v duchu do souvislosti s naším včasným vstáváním – takový bordel by klukům ve dne, kdy tam teplický komunál vodil celé autobusové zájezdy, jen tak asi neprošel. Pak to začalo.

Jenny Farkaš, náš neformální velitel, zavelel: „Na můj povel svlíkat! Když na Chčijónka – tak nahatý!“

Kluci na to šli okamžitě donaha. A ačkoliv bylo skoro léto, koukal jsem na ně „jak z jara“.

„Povolené oblečení – kravata, lano, pokrývka hlavy!“, a na to si nasadil svoji starodávnou motocyklovou kuklu. Lád'a svůj lezecký klobouk zapomněl. Přesto se, tak jako vždycky, klasicky učesal, místo klobouku si kolem hlavy omotal trenky a dali se do práce.

Tak rychlý prvovýstup jsem jaktěživ nezažil. Lád'a spáry ke kruhu doslova přelétl, Jenny jel jako sbíječka a skončil až ve výklenku pod vrcholovým úsekem, který byl určen pro mne. Čekal jsem nahatý pod nástupem a trpěl...